การนำผลงานวิจัยมาใช้และอุปสรรค ของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล

ชรัสนิกูล ยิ้มบุญณะ, ค.ม.(การบริหารการพยาบาล)
นารี พุ่มนิคม, พย.ม.(การพยาบาลผู้ใหญ่)
มนตบงกช กนกนันทพงศ์, พย.ม.(การพยาบาลผู้ใหญ่)
ดวงใจ บุญนันท์, พย.ม.(การพยาบาลผู้ใหญ่)
วราพร หาญคุณะเศรษฐ์, ค.ม.(การบริหารการพยาบาล)
จันทนา นามเทพ, วท.ม.(เทคโนโลยีการบริหารสิ่งแวดล้อม)
นิภา เวชสุวรรณรักษ์, วท.ม. (เทคโนโลยีการจัดการสารสนเทศ)

พยาบาลวิชาชีพ ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช

บทคัดย่อ : การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการนำผลงานวิจัยมาใช้และอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาล ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 357 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ซึ่งพัฒนาจากแบบสอบถามของฟังค์และคณะ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยทำวิจัย ร้อยละ 26.1 และเคยนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ร้อยละ 62.2 อุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ 10 อันดับแรก ได้แก่ ส่วนใหญ่งานวิจัยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 70.0) ตำราหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยไม่ได้รวบรวมไว้ในที่เดียวกัน (ร้อยละ 65.8) ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางสถิติ (ร้อยละ 64.4) ไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย (ร้อยละ 59.7) การลงพิมพ์เผยแพร่รายงานการวิจัยยังไม่แพร่หลายและทันต่อเหตุการณ์ (ร้อยละ 59.7) ไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการดูแลผู้ป่วยได้ (ร้อยละ 58.5) ขาดแหล่งสนับสนุนในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ (ร้อยละ 57.4) ไม่มีเวลาที่จะอ่านงานวิจัย (ร้อยละ 55.5) เวลาในการทำงานมีไม่มากพอที่จะนำแนวคิดใหม่ไปลงมือปฏิบัติ (ร้อยละ 54.3) การวิจัยรายงานไว้ไม่ชัดเจนหรือเข้าใจยาก (ร้อยละ 53.5) ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยนี้ ผู้บริหารควรสนับสนุนและช่วยให้เกิดการใช้ผลงานวิจัย สร้างเสริมพลังอำนาจให้พยาบาลมีเอกสิทธิ์ในการปฏิบัติการพยาบาล ส่งเสริมให้พยาบาลมีความรู้และทักษะด้านการอ่าน ประเมินงานวิจัยและภาษาอังกฤษ จัดหาแหล่งสนับสนุน ตลอดจนให้เวลาสำหรับการทบทวนงานวิจัยและนำผลการวิจัยไปใช้

คำสำคัญ : การนำผลงานวิจัยมาใช้ อุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ การปฏิบัติการพยาบาล

Research Utilization and Barriers to Research Utilization in Nursing Practice

Charushnikul Yimboonna, M.Ed.(Nursing Administration)
Naree Poomnikom, M.N.S.(Adult Nursing)
Montabongkoj Kanoknunthapong, M.N.S.(Adult Nursing)
Duangjai Boonnun, M.N.S.(Adult Nursing)
Waraporn Hankhunasate, M.Ed.(Nursing Administration)
Janthana Namthep, M.Sc.(Technology of Environmental Management)
Nipa Wetsuwannarak, M.Sc.(Technology of Information Management)

Registered Nurse, Nursing Department, Siriraj Hospital.

Abstract; This study is a descriptive research. The objective is to survey the use of research findings and the barriers to research utilization in nursing practice. Data were collected from 357 nurses of department of nursing, Siriraj hospital, by using the barriers to research utilization scale, developed by Funk et al.

The result is that 26.1% of the sample used to have research experiences and 62.2 % has applied research findings in their practices. The top ten barriers to research utilization in practice are: most of research are written in English (70.0 %), books or the relevant literature are not compiled in one place (65.8 %), statistical analyses are not understandable (64.4 %), the nurse has lack of chance to discuss with knowledgeable colleagues in research (59.7%), research reports/articles are not widely publicized and updated (59.7 %), the nurse dose not feel she/he has enough authority to change patient care procedures (58.5 %), the facilities are inadequate for implementation (57.4 %), the nurse has no time to read research (55.5 %), there is insufficient time on the job to implement new ideas (54.3 %) and the research is not reported clearly and readably (53.5 %)

It is recommended that the administrator should support nurses in using research findings, empowering nurses the autonomy for nursing practice, enhancing the nurses' knowledge and skills in reading research, evaluating research and English language, providing source of support including spending more time on research review and implementation.

Keywords: research utilization, barriers to research utilization, nursing practice

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวิจัยเป็นพื้นฐานและเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาและสร้างองค์ความรู้ของศาสตร์สาขาต่างๆ รวมทั้งศาสตร์ทางการพยาบาล และเป้าหมายสุดท้ายที่สำคัญยิ่งคือการนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันตามหลักสากลว่าเป็นความรู้ที่ได้ผ่านกระบวนการไต่สวนทางวิทยาศาสตร์ (scientific inquiry) ผลลัพธ์ที่ได้จากงานวิจัยถือเป็นความรู้ที่ทำให้การปฏิบัติการพยาบาลเกิดคุณภาพ (Read,1998; Fain,1999 อ้างใน อรพรรณ โตสิงห์, 2547) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ความต้องการของผู้รับบริการเพิ่มขึ้น มีการปฏิรูประบบบริการสุขภาพ การควบคุมคุณภาพของระบบบริการด้านสุขภาพ ตลอดจนมาตรฐานการพยาบาลและผดุงครรภ์ซึ่งสภาการพยาบาลระบุไว้ว่า การพยาบาลเป็นการปฏิบัติบนพื้นฐานของศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้องที่ทันสมัย มีการนำความรู้จากการวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติการพยาบาลและการผดุงครรภ์อย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้การปฏิบัติพยาบาลจึงต้องใช้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงทางคลินิก ข้อค้นพบจากการวิจัยที่มีคุณภาพร่วมกับข้อคิดเห็นจากผู้ใช้บริการ เพื่อแก้ไขปัญหาสุขภาพของผู้ใช้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ (Rosswum & Larrabee,1999 อ้างใน อรพรรณ โตสิงห์, 2547) อาจกล่าวได้ว่าการสร้างงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้ เป็นกระบวนการที่มีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน และมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาความแข็งแกร่งและความก้าวหน้าของวิชาชีพ (ศิริอร สินธุ และ เรณู พุกบุญมี, 2541)

ในประเทศไทยเริ่มมีการทำวิจัยทางการพยาบาลและตีพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2513 (เรณู อาจสาลี อรพรรณ โตสิงห์ และ พิกุลทิพย์ หงษ์เหิร, 2547) และจากการรวบรวมครั้งล่าสุดของฟองคำ ติลกสกุลชัยและคณะ (2545) ได้จัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยทางการพยาบาลในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ.2531 - 2542 พบว่ามีงานวิจัยทางการพยาบาล จำนวน 3,218 เรื่อง แสดงให้เห็นว่า การสร้างงานวิจัยทางการพยาบาลในประเทศไทยมีเพิ่มมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่เกิดขึ้นหากมิได้มีการนำผลงานวิจัยมาใช้เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติพยาบาล งานวิจัยนั้นจะไม่มีคุณค่าและนับเป็นความสูญเปล่าของการทำวิจัย ในทางตรงกันข้ามหากงานวิจัยนั้นสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ทำให้คนเชื่อ ยอมรับ และนำไปปฏิบัติจนความเสี่ยงต่อความเจ็บป่วยหรือความตายลดลง และประชาชนมีสุขภาพที่ดีขึ้นอย่างยั่งยืน สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า การวิจัยนั้นมีพลังและคุณค่า (ดรุณี รุจกรกานต์, 2546) จากการศึกษา การใช้ผลงานวิจัยในการปฏิบัติพยาบาลในประเทศไทย พบว่า พยาบาลยังมีการใช้ผลงานวิจัยในการปฏิบัติพยาบาลน้อย โดย ศิริอร สินธุ และเรณู พุกบุญมี (2541) ศึกษาในพยาบาลวิชาชีพในประเทศไทย 717 คน พบว่ามีการใช้ผลงานวิจัยเพียง ร้อยละ 17.6 ส่วนฟองคำ ติลกสกุลชัย และคณะ (2543) ได้ศึกษาในพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 8 แห่งทั่วประเทศ จำนวน 1,033 คน พบว่ามีพยาบาลร้อยละ 44.6 ที่ประยุกต์ผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ ทองศรี อิ่มรส (2546) ทำการศึกษาในพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก จำนวน 338 คน พบว่า มีพยาบาลเพียง ร้อยละ

20.7 ที่เคยนำผลการวิจัยไปใช้ และจากการศึกษาของ เรณู อาจสาลี และคณะ (2547) ซึ่งทำการศึกษาในพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในห้องผ่าตัด จำนวน 292 คน พบว่า เคยใช้ผลงานวิจัยในการปฏิบัติการพยาบาล ร้อยละ 34.2 นักวิจัยหลายคนได้ศึกษาถึงอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ พบว่า พยาบาลอาจไม่ได้ให้ความสนใจในงานวิจัย ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางสถิติ รู้สึกว่าตนไม่สามารถประเมินคุณภาพของงานวิจัยเพื่อนำมาใช้ได้ ไม่มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ที่มีความรู้ด้านการวิจัย ฝ่ายบริหาร ผู้ร่วมงานไม่ให้ความร่วมมือ ไม่มีเวลาอ่านงานวิจัยและนำแนวคิดใหม่ไปลงมือปฏิบัติ ขาดแหล่งสนับสนุนหรือสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกในการนำผลงานวิจัยมาใช้ ไม่มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงวิธีการดูแลผู้ป่วย ผลงานวิจัยไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ตำราหรือเอกสารงานวิจัยไม่ได้รวบรวมอยู่ที่เดียวกัน (ศิริอร สินธุ และเรณู พุกบุญมี, 2541; ฟองคำ ติลกสกุลชัยและคณะ, 2543; ทองศรี อิ่มรส, 2546; เรณู อาจสาลีและคณะ, 2547; Funk, Champagne, Wiese, and Tornquist,1991b; Carroll, Greenwood, Lynch, Sullivan, Ready and Fitzmaur,1997; Kajermo, NordstrÖm, Krusebrant.Å. and BjÖrvell, 2000; Parahoo, 2000; Retsas, 2000 ; Walsh, 1997 และ Dunn et al., 1998 อ้างใน Parahoo, 2000; McCleary and Brown, 2002) ซึ่งข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ยังมีช่องว่างระหว่างงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยมาใช้

ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช เป็นองค์กรพยาบาลชั้นนำแห่งหนึ่งในประเทศไทย มีวิสัยทัศน์เป็นองค์กรทางการพยาบาลชั้นเลิศในเอเชียอาคเนย์ และมีพันธกิจให้การบริการพยาบาลที่มีคุณภาพสูงระดับสากล โดยมีการผสมผสานการใช้ความรู้ เทคโนโลยี การวิจัยและทรัพยากรมนุษย์เพื่อความปลอดภัย และคุณภาพชีวิตของผู้รับบริการ จึงตระหนักเห็นความสำคัญของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล และจากการทบทวนการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ผลงานวิจัยในฝ่ายการพยาบาลฯ พบว่า ยังไม่มีการศึกษา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยและคณะจึงต้องการสำรวจการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ตลอดจนอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมให้บุคลากรนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาล ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้รับบริการด้านสุขภาพในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาล ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช
2. เพื่อศึกษาอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาล ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล มีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุง/เปลี่ยนแปลงการปฏิบัติการพยาบาลให้เกิดประสิทธิภาพ และสามารถแก้ไขปัญหาทางการพยาบาลที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยได้ ทั้งนี้จำแนกเป็น 3 ประเภท (Burns & Grove,1993 อ้างในวิภาดา คุณาวิกติกุล และ สุมิตรา เวพุวนารักษ์, 2539) คือ

1) การนำไปใช้โดยตรง หมายถึง การนำความรู้ที่ได้จากผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานโดยไม่มีการประยุกต์ความรู้นั้นเลย จะทำได้ในกรณีที่ผลงานวิจัยนั้นตรงกับงานที่ปฏิบัติอยู่

2) การประยุกต์ใช้ผลงานวิจัย หมายถึง การดัดแปลงโดยอาจจะเลือกผลงานวิจัยบางขั้นตอน ไปใช้และสร้างขึ้นบางส่วน เพื่อสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างเหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ

3) การใช้ผลงานวิจัยทางอ้อม หมายถึง การสะสมและเพิ่มพูนความรู้ที่ได้รับจากผลการวิจัย ทำให้มีผลต่อความคิดและประสบการณ์ของพยาบาล รวมทั้งการพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัยและการนำผลการวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติงาน

การนำผลงานวิจัยมาใช้ถือเป็นความรับผิดชอบประการหนึ่งของพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งฟังค์และคณะ ได้ศึกษาอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้โดยใช้ทฤษฎีเผยแพร่นวัตกรรมของโรเจอร์ส (Funk,et al.,1991a, 1991b; Rogers, 1983 อ้างใน วิภาดา คุณาวิกติกุล และสุมิตรา เวพุวนารักษ์, 2539; Parahoo, 2000) มาอธิบายกระบวนการนำผลงานวิจัยมาใช้ ซึ่งประกอบด้วยอุปสรรค 4 ด้าน คือ 1)พยาบาลผู้ใช้ผลงานวิจัย 2)องค์กรที่จะนำผลงานวิจัยไปใช้ 3)งานวิจัย และ 4)การสื่อสารผลงานวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยมีขั้นตอนการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นพยาบาลของฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 2,438 คน (สถิติบุคลากรฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ณ 1 กุมภาพันธ์ 2548) คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ (ประคอง กรรณสูต, 2528) กำหนดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 344 คน ซึ่งการศึกษาครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งอาจได้รับคืนไม่ครบและไม่สมบูรณ์ จึงคำนวณการสูญเสียแบบสอบถามที่อาจไม่ได้รับคืน ร้อยละ 20 ของแบบสอบถามทั้งหมด ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างคือ 415 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้น (Stratified Random Sampling) โดยหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละงานการพยาบาลฯ และในแต่ละตำแหน่ง แล้วจึงสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการนำผลงานวิจัยมาใช้

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาล ซึ่งคณะผู้วิจัยได้พัฒนามาจาก Barriers to the Utilization of Research Findings Scale ของฟังค์และคณะ แบบสอบถามประกอบด้วยอุปสรรค 4 ด้าน คือ 1)ด้านพยาบาลผู้นำผลการวิจัยไปใช้ 2)ด้านองค์กรที่จะนำผลงานวิจัยไปใช้ 3)ด้านงานวิจัย 4)ด้านการสื่อสารผลงานวิจัย มีข้อคำถามจำนวน 28 ข้อ แต่ละข้อให้เลือกตอบได้ 4 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็น

ด้วยให้คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยมากที่สุดให้คะแนน 4 คะแนน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

คณะผู้วิจัยได้นำเครื่องมือดังกล่าวมาแปลเป็นภาษาไทยและได้ให้คณะกรรมการวิจัยของฝ่ายการพยาบาลฯ จำนวน 15 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม และปรับภาษาที่ใช้ให้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับพยาบาล ฝ่ายการพยาบาลฯ จำนวน 30 คน และนำมาหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ทั้งฉบับเท่ากับ .91 และในแต่ละด้านเท่ากับ .76, .86, .80 และ .78 ตามลำดับ ซึ่งฟังค์และคณะได้รายงานถึงค่าความเที่ยงในแต่ละด้านของแบบสอบถาม มีค่าเท่ากับ .80, .80, .72 และ.65 ตามลำดับ(Funk et al.,1991a)

การปกป้องสิทธิของผู้ถูกวิจัย

คณะผู้วิจัยทำบันทึกข้อความถึงหัวหน้าฝ่ายการพยาบาลฯ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราช และรองคณบดีฯ ฝ่ายวิจัยเพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งจัดทำเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยให้ทราบวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิจัย โดยข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะเก็บเป็นความลับ การเสนอผลการวิจัยจะเสนอในภาพรวม ผู้เข้าร่วมวิจัยมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่ง หรือไม่ตอบคำถามได้โดยไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานใดๆ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ส่งเอกสารชี้แจงการวิจัยพร้อมแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างและกำหนดส่งคืนภายใน 1 เดือน ได้แบบสอบถามคืน 372 ฉบับ มีแบบสอบถามที่ไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ 15 ฉบับ คงเหลือแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์ทั้งสิ้น 357 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.0 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ (415 ฉบับ)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย การนำผลงานวิจัยมาใช้และอุปสรรคการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละ ส่วนการจัดอันดับข้อที่มีอุปสรรคมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด ผู้วิจัยและคณะได้จัดเรียงลำดับค่าร้อยละของความถี่ ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามตั้งแต่เห็นด้วยปานกลางจนถึงมากที่สุด ในข้อนั้น ตามวิธีของฟังค์และคณะ

ผลการวิจัย

1. ***ข้อมูลส่วนบุคคล*** ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 44.8 รองลงมา มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 2 ปี - 5 ปี ร้อยละ 24.4 และน้อยที่สุดมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 8 ปี - 10 ปี เพียงร้อยละ 4.2 พยาบาลส่วนใหญ่เป็นระดับปฏิบัติการร้อยละ 84.3 รองลงมาเป็นระดับบริหาร ร้อยละ 8.1 และเป็นพยาบาลผู้ชำนาญการเพียงร้อยละ 7.6 ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 90.8 และมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทร้อยละ 9.2

2. ***ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการนำผลงานวิจัยมาใช้*** พบว่าเคยทำวิจัย ร้อยละ 26.1 เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยและสถิติทางการวิจัย ร้อยละ 24.6 เคยเข้าร่วมฟังการนำเสนอผลงานวิจัยหรือเสวนาการวิจัยภายใน 1 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 53.5 เคยนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ร้อยละ 62.2 ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เคยนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล แบ่งเป็นการให้ความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจ/ความตระหนัก ร้อยละ 37.2 รองลงมาเป็นการนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัติการพยาบาล ร้อยละ 36.1 และเป็นการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการตัดสินใจให้การพยาบาลโดยตรงน้อยที่สุด ร้อยละ 26.6

3. อุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาล เรียงลำดับจากอุปสรรคมากที่สุดไปน้อยที่สุด ตามตารางที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ 10 อันดับแรก พบว่า อุปสรรคด้านการสื่อสารงานวิจัยและด้านองค์กรที่นำผลงานวิจัยมาใช้มีจำนวนอุปสรรคด้านละ 4 ข้อ ส่วนอุปสรรคด้านพยาบาลและงานวิจัย มีจำนวนอุปสรรคด้านละ 1 ข้อ

การอภิปรายผล

1. การนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาลของฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า พยาบาลในฝ่ายการพยาบาลฯ มีประสบการณ์เคยทำวิจัย ร้อยละ 26.1 แต่เคยนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลมากถึงร้อยละ 62.2 ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาอื่นๆ ที่พบว่า ส่วนใหญ่พยาบาลทำวิจัย/มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยมาก แต่นำผลการวิจัยมาใช้น้อย ดังเช่นผลการศึกษาของเรณู อาจสาลีและคณะ (2547) พบว่าพยาบาลปริศัลยกรรมที่เข้าร่วมประชุมวิชาการของชมรมพยาบาลห้องผ่าตัดแห่งประเทศไทย ปี 2546 มีประสบการณ์การทำวิจัย ร้อยละ 62.3 แต่มีเพียงร้อยละ 34.2 ที่นำผลการวิจัยมาใช้ และผลการศึกษาของฟองคำ ติลกสกุลชัยและคณะ (2539) ในการสำรวจพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 8 แห่งทั่วประเทศ พบว่าร้อยละ 77.0 เคยมีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัย และร้อยละ 44.6 ได้ประยุกต์ผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ในขณะที่อีก 2 การศึกษาพบว่ามีการทำวิจัยและนำผลงานวิจัยมาใช้น้อย คือ ผลการศึกษาของทองศรี อิ่มรส (2546) พบว่าพยาบาลของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลกเคยทำวิจัย ร้อยละ 24.0 และเคยนำผลงานวิจัยไปใช้ ร้อยละ 20.7 และผลการศึกษาของ ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) พบว่า พยาบาลวิชาชีพที่เป็นสมาชิกสภาการพยาบาล มีประสบการณ์ทำวิจัยด้วยตนเอง ร้อยละ 23.0 และมีประสบการณ์การนำผลงานวิจัยไปใช้ ร้อยละ 17.6

ผลการศึกษาครั้งนี้อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 90.8 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีเพียงร้อยละ 24.6 ที่เคยรับการอบรมเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยและสถิติทางการวิจัย อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างจบการศึกษาระดับปริญญาตรีมานานมากกว่า 10 ปีขึ้นไปถึงร้อยละ 44.8 จึงอาจลืมหรือขาดประสบการณ์ในการทำวิจัย ประกอบกับภาระงานหนักทำให้ไม่มีเวลาในการทำวิจัย ขาดแหล่งสนับสนุน การทำ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของอุปสรรคในการนำผลการวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาล ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยปานกลางจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (n = 357)

อันดับ	ชนิดของอุปสรรค	อุปสรรคการนำผลงานวิจัยมาใช้	ร้อยละ
1	การสื่อสาร	ส่วนใหญ่งานวิจัยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ	70.0
2	การสื่อสาร	ตำราหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยไม่ได้รวบรวมไว้ในที่เดียวกัน	65.8
3	การสื่อสาร	ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางสถิติในงานวิจัย	64.4
4	พยาบาล	ไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย	59.7
4	งานวิจัย	การลงพิมพ์เผยแพร่รายงานการวิจัยยังไม่แพร่หลายและทันต่อเหตุการณ์	59.7
6	องค์กร	ไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการดูแลผู้ป่วย	58.5
7	องค์กร	ขาดแหล่งสนับสนุนหรือสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ	57.4
8	องค์กร	ไม่มีเวลาที่จะอ่านงานวิจัย	55.5
9	องค์กร	เวลาในการทำงานมีไม่มากพอที่จะนำแนวคิดใหม่ไปลงมือปฏิบัติ	54.3
10	การสื่อสาร	การวิจัยรายงานไว้ไม่ชัดเจนหรือเข้าใจยาก	53.5
11	การสื่อสาร	การระบุถึงการนำผลงานวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลไม่ชัดเจน ทำให้นำไปใช้ไม่ได้	50.7
12	การสื่อสาร	งานวิจัยนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการพยาบาลในหน่วยงาน	44.3
13	งานวิจัย	ไม่แน่ใจว่างานวิจัยนั้นน่าเชื่อถือหรือไม่	43.4
14	องค์กร	แพทย์/บุคลากรทีมสุขภาพอื่นไม่ให้ความร่วมมือในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ	40.3
15	งานวิจัย	งานวิจัยนั้นไม่มีการทำซ้ำเพื่อยืนยันผล	38.7
16	พยาบาล	รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถประเมินคุณภาพของงานวิจัยเพื่อนำมาใช้ได้	36.1
17	องค์กร	พยาบาลผู้ร่วมงานไม่ให้ความร่วมมือในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ	32.8
18	พยาบาล	ตนเองไม่เคยให้ความสนใจในงานวิจัย	29.7
19	พยาบาล	รู้สึกว่าได้รับประโยชน์จากการนำผลงานวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติค่อนข้างน้อย	27.5
20	พยาบาล	งานวิจัยมีประโยชน์ต่องานที่ปฏิบัติค่อนข้างน้อย	24.4
20	องค์กร	รู้สึกว่าผลงานวิจัยไม่สามารถนำไปใช้กับหน่วยงานของตนเองได้	24.4
22	งานวิจัย	ผลการวิจัยค้านกับรายงานหรือสิ่งที่เขียนไว้ในตำรา	22.1
23	งานวิจัย	งานวิจัยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยที่ไม่เหมาะสม	21.9
24	องค์กร	ฝ่ายบริหารของหน่วยงานไม่สนับสนุนให้นำผลงานวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงาน	21.6
25	งานวิจัย	ข้อสรุปจากงานวิจัยไม่สมเหตุสมผล	17.7
26	พยาบาล	งานวิจัยไม่มีคุณค่าพอที่จะนำไปใช้ในทางปฏิบัติ	17.1
27	พยาบาล	ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานอ้างอิงหรือใช้ผลงานวิจัยมาสนับสนุนในการเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัติการพยาบาล	14.0
28	พยาบาล	ไม่ชอบที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง หรือลองทำสิ่งใหม่ๆ	12.0

วิจัยจึงเกิดขึ้นน้อย ในขณะที่การนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาลของพยาบาล โรงพยาบาลศิริราชมากถึงร้อยละ 62.2 ซึ่งอธิบายได้ว่า โรงพยาบาลศิริราชเป็นโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยในระดับตติยภูมิ เป็นแหล่งศึกษาฝึกอบรม ดูงานของโรงพยาบาลอื่นๆ ประกอบกับปัจจุบันมีการควบคุมคุณภาพมาตรฐานการบริการด้านสุขภาพ ดังนั้นจึงมีกิจกรรมทางวิชาการเป็นจำนวนมาก พยาบาลต้องเข้าร่วมประชุม อบรมต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้ทันกับวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.5 เคยเข้าร่วมฟังการนำเสนอผลงานวิจัยหรือเสวนาการวิจัยภายใน 1 ปีที่ผ่านมา ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการสะสมและเพิ่มพูนความรู้ที่ได้รับจากผลการวิจัย สามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลซึ่งเป็นการใช้ผลงานวิจัยทางอ้อม จากการศึกษานี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการนำผลงานวิจัยมาใช้ในลักษณะนี้มากถึงร้อยละ 37.2

2. อุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติพยาบาลของพยาบาล ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช

2.1 อุปสรรคด้านการสื่อสารผลงานวิจัย การศึกษาครั้งนี้พบว่ามีอุปสรรคด้านการสื่อสารผลงานวิจัยจำนวน 4 ข้อที่อยู่ใน 10 อันดับแรกของอุปสรรคทั้งหมด โดย อุปสรรคอันดับแรกคือ ส่วนใหญ่งานวิจัยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 70.0 ซึ่งไม่ใช่ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนไทย อีกทั้งความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยส่วนใหญ่ไม่ดีเท่าที่ควร (“โต้สิงคโปร์มองปฏิรูปศึกษาไทยมั่ว”, 2543) สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) ที่กล่าวว่า งานวิจัยของต่างประเทศแม้จะมีสืบค้นได้ง่ายก็จริงแต่เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้อ่านเข้าใจยาก นอกจากนี้ยังพบว่า ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารของประชากรส่วนใหญ่ เช่น ประเทศสวีเดนก็พบว่างานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้เช่นกัน (Kajermo et.al., 2000)

ส่วนอุปสรรคอันดับที่ 2 คือ ตำราหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยไม่ได้รวบรวมไว้ในที่เดียวกัน ร้อยละ 65.8 ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของทองศรี อิ่มรส (2546) เรณู อาจสาลีและคณะ (2547) ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) แมคเคลียรีและบราวน์ (McCleary and Brown, 2002) คาเจอร์โมและคณะ (Kajermo et.al., 2000) พาราโฮ (Parahoo, 2000) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า งานวิจัยทางการพยาบาลที่ลงเผยแพร่ในวารสาร และวิทยานิพนธ์ มีอยู่ตามห้องสมุดของสถาบันการศึกษาต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่พยาบาลสืบค้นข้อมูลงานวิจัยจากห้องสมุดของคณะพยาบาลศาสตร์ และหอสมุดศิริราช ซึ่งแม้ห้องสมุดทั้งสองแห่งจะตั้งอยู่ภายในโรงพยาบาล แต่เนื่องจากการปฏิบัติงานของพยาบาลทำงานหมุนเวียนตลอด 24 ชั่วโมง ทำให้ไม่สะดวกในการไปใช้บริการที่ห้องสมุดซึ่งจำกัดเวลาในการให้บริการ นอกจากนี้ภาระงานที่หนัก อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พยาบาลไม่มีโอกาสเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้างานวิจัย ในขณะทำการศึกษานี้การสืบค้นงานวิจัยจากฐานข้อมูลอีเล็กทรอนิกส์ทำได้เฉพาะที่หอสมุดศิริราช ไม่สามารถสืบค้นจากหอผู้ป่วย/หน่วยงานได้ อีกทั้งยังมีข้อจำกัดอีกประการหนึ่งคือผู้ใช้บริการต้องมีความรู้เกี่ยวกับการสืบค้นงานวิจัยทางอีเล็กทรอนิกส์ และเป็นสมาชิกเครือข่ายสื่อสารอินเตอร์เน็ตของสำนัก

คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อมีอีเมล์และรหัสส่วนตัวสำหรับสืบค้นงานวิจัย

อุปสรรคอันดับที่ 3 คือ ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางสถิติในงานวิจัย ร้อยละ 64.4 ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของเรณู อาจสาลีและคณะ (2547) ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) แมคเคลียรีและบราวน์ (McCleary and Brown, 2002) แครอลและคณะ (Carroll et al.,2000) คาเจอร์โมและคณะ (Kajermo et.al., 2000) พาราโฮ(Parahoo, 2000) เรทซัส(Retsas, 2000) วาสซ์และดัน (Walsh, 1997 ; Dunn et al., 1998 อ้างใน Parahoo, 2000) ฟังค์และคณะ (Funk et al., 1991b) ทั้งนี้เนื่องจากสถิติเป็นเรื่องที่ยากเกินกว่าที่จะเข้าใจ จากการศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 90.8 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 44.8 และเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย สถิติทางการวิจัยและเคยทำวิจัยเพียงร้อยละ 24.6, 26.1 ตามลำดับ ซึ่งการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีการเรียนรู้เพียงสถิติเบื้องต้น เมื่ออ่านงานวิจัยบางเรื่องที่ใช้สถิติขั้นสูงประกอบกับจบการศึกษามานาน ไม่ได้รับการอบรมด้านระเบียบวิธีวิจัยและสถิติเพิ่มเติมตลอดจนไม่เคยทำงานวิจัย ทำให้ไม่เข้าใจการวิเคราะห์ทางสถิติ ไม่สามารถแปลผลและนำผลการวิจัยมาใช้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพาราโฮ (Parahoo, 2000) พบว่า พยาบาลที่มีวุฒิการศึกษาต่ำเป็นอุปสรรคในการนำผลงานวิจัยมาใช้ นอกจากนี้การนำเสนอผลการวิจัยส่วนใหญ่ใช้ภาษาที่ยาก เป็นภาษาเฉพาะสำหรับนักวิจัยและนักวิชาการที่มีความแตกต่างจากภาษาผู้ปฏิบัติการหรือผู้ใช้ ทำให้พยาบาลผู้ปฏิบัติงานอ่านงานวิจัยไม่เข้าใจและไม่สามารถนำผลการวิจัยมาใช้ได้ (ศิริอร สินธุ, 2544) ด้วยเหตุนี้อุปสรรคเรื่องการวิจัยรายงานไว้ไม่ชัดเจนหรือเข้าใจยากจึงเป็นอุปสรรคอันดับที่ 10 คิดเป็น ร้อยละ 53.5 ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์การอ่านภาษาของงานวิจัย (Language of Research) และภาษาทางสถิติของพยาบาลในระดับปริญญาตรีซึ่งไม่ได้เน้นการศึกษาวิจัย ทำให้มีข้อจำกัดในการแปลผลการวิจัยเพื่อนำไปใช้ ดังนั้นนักวิจัยควรแสดงความรับผิดชอบโดยนำเสนอข้อมูล/ผลการวิจัยอย่างเป็นมิตร ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ได้จริง (ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี, 2541; Kajermo et.al., 2000 ; Parahoo, 2000 ; Funk et al., 1991b)

2.2 อุปสรรคด้านองค์กรที่จะนำผลงานวิจัยไปใช้ การศึกษาครั้งนี้พบว่ามีอุปสรรคด้านองค์กรที่จะนำผลงานวิจัยไปใช้จำนวน 4 ข้อที่อยู่ใน 10 อันดับแรกของอุปสรรคทั้งหมด โดยอุปสรรคอันดับที่ 6 คือ ไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการดูแลผู้ป่วย ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของเรณู อาจสาลีและคณะ (2547) ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) แมคเคลียรีและบราวน์ (McCleary and Brown, 2002) แครอลและคณะ (Carroll et al., 2000) คาเจอร์โมและคณะ (Kajermo et.al., 2000) พาราโฮ (Parahoo, 2000) เรทซัส (Retsas, 2000) วาสซ์ (Walsh, 1997 อ้างใน Parahoo, 2000) ฟังค์และคณะ (Funk et al., 1991b) ทั้งนี้เนื่องจากร้อยละ 84.3 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นพยาบาลซึ่งไม่ได้ศึกษากระบวนการนำผลการวิจัยมาใช้ ประกอบกับวัฒนธรรมของวิชาชีพพยาบาลมีการเคารพให้เกียรติและนับถือรุ่นพี่ ดังนั้นระบบการบริหารงานจึงเป็นไปตามลำดับขั้นตอน หรือสั่ง

การมาจากผู้บังคับบัญชาไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา ทำให้การตัดสินใจในการปฏิบัติงานไม่เป็นอิสระเท่าที่ควร อีกทั้งปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ พยาบาลบางรายคิดว่าแพทย์เท่านั้นที่มีสิทธิ์ในการเปลี่ยน แปลงวิธีการดูแลผู้ป่วย ดังนั้นเพื่อลดอุปสรรคดังกล่าว พยาบาลผู้ปฏิบัติงานต้องทราบว่าบทบาทของพยาบาลคืออะไร โดยเฉพาะบทบาทอิสระที่พยาบาลสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ซึ่งหากพยาบาลได้ใช้ความรู้และกระบวนการพยาบาลในการปฏิบัติงาน จะสามารถให้เหตุผลในการเปลี่ยนแปลงวิธีการดูแลผู้ป่วยและเกิดความมั่นใจ ส่วนผู้บริหารทางการพยาบาลต้องมีลักษณะเป็นประชาธิปไตย เห็นคุณค่าของการนำผลงานวิจัยมาใช้ ส่งเสริมสนับสนุน เปิดโอกาสและเสริมสร้างพลังอำนาจ (Empower) ให้พยาบาลรู้สึกว่าตนมีเอกสิทธิ์ทางวิชาชีพ (Autonomy) สามารถนำผลการวิจัยที่เป็นแนวคิดใหม่มาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล การบริหารที่กระจายอำนาจให้ผู้ปฏิบัติสามารถตัดสินใจในการปฏิบัติการพยาบาลได้ นับว่าเป็นการให้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ หากประสบผลสำเร็จควรให้การยอมรับ กล่าวแสดงความชื่นชม ขอบคุณ (Parahoo, 2000 ; Funk et al., 1991b) นอกจากนี้ความร่วมมือจากแพทย์และบุคลากรอื่นในการนำผลการวิจัยไปใช้ก็เป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเรสซัส (Retsas, 2000 อ้างในทองศรี อิ่มรส, 2546) พบว่า การขาดความร่วมมือจากแพทย์เป็นอุปสรรคหนึ่งในการนำผลงานวิจัยมาใช้ เนื่องจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างแพทย์และพยาบาลยังคงเป็นปัญหาสำคัญในทางปฏิบัติ เช่นเดียวกับที่อังกฤษซึ่งมีรายงานว่าพยาบาลรู้สึกว่าตนเองเป็นกลุ่มด้อยโอกาสในการตัดสินใจเมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่นด้านสุขภาพ ดังนั้นภายในหอผู้ป่วย/หน่วยงานตลอดจนทีมดูแลผู้ป่วยควรมีการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสรุปผลการวิจัยที่พบ เพื่อทำการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติทั้งแพทย์และพยาบาล (Funk et al., 1991b)

อุปสรรคอันดับที่ 7 คือ ขาดแหล่งสนับสนุน หรือสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกในการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติ อันดับที่ 8 ไม่มีเวลาที่จะอ่านงานวิจัย อันดับที่ 9 เวลาในการทำงานมีไม่มากพอที่จะนำแนวคิดใหม่ไปลงมือปฏิบัติ สอดคล้องกับการศึกษาของ เรณู อาจสาลีและคณะ(2547) ทองศรี อิ่มรส (2546) ฟองคำ ติลกสกุลชัยและคณะ(2543) ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี(2541) แมคเคลียรีและบราวน์ (McCleary and Brown, 2002) แครอลและคณะ (Carroll et al., 2000) คาเจอร์โมและคณะ (Kajermo et.al., 2000) พาราโฮ (Parahoo, 2000) เรทซัส (Retsas, 2000) ดันและคณะ (Dunn et al., 1998 อ้างใน Parahoo, 2000) พิทเทน (Petteng, 1994 อ้างใน Parahoo, 2000) ฟังค์และคณะ (Funk et al., 1991b) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลจะสำเร็จได้ด้วยการสนับสนุนที่ดีจากองค์กรตลอดกระบวนการนับตั้งแต่นโยบายที่ชัดเจน การกำหนดกลไกในการดำเนินงาน การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นแหล่งสืบค้นหรือที่ปรึกษา ตลอดจนการวางแผนล่วงหน้าเพื่อนำแนวปฏิบัติการพยาบาลที่สร้างจากงานวิจัยไปเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติในองค์กร (Horsley, Crane and Bingle, 2001 อ้างในเรณู อาจสาลี และคณะ, 2547 ; Funk et al., 1991b) ต้องจัดสรรเวลาในการคิด วิเคราะห์ปัญหา อ่าน-วิเคราะห์-สังเคราะห์งานวิจัย และเวลาในการนำผลการวิจัยไปปฏิบัติ อีกทั้งยังต้องการการ

สนับสนุนจากผู้บริหารเพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลง รวมถึงการสนับสนุนด้านเงินทุน เช่น การให้เงินรางวัลเพื่อเป็นแรงจูงใจสำหรับผู้ที่สร้างนวัตกรรมหรือแนวปฏิบัติการพยาบาล การสนับสนุนแหล่งทรัพยากรอื่นๆ เช่น วัสดุ อุปกรณ์และบุคลากร นอกจากนี้อัตราการลาออกของพยาบาลปี 2548 ร้อยละ 6.11 (ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช, 2550) ทำให้สัดส่วนระหว่างพยาบาลต่อผู้ป่วย และพยาบาลต่อผู้ปฏิบัติงานพยาบาลไม่เหมาะสม พยาบาลมีศักยภาพไม่เพียงพอในการดูแลผู้ป่วย เพราะมีแต่พยาบาลจบใหม่และพยาบาลที่อายุงานมาก แต่ขาดพยาบาลที่มีอายุงานระดับกลางๆ (5 - 10 ปี) ซึ่งพร้อมในการปฏิบัติงาน ปัญหาเหล่านี้ทำให้พยาบาลต้องทำงานหนัก ไม่มีเวลาอ่านงานวิจัย หรือนำแนวปฏิบัติการพยาบาลใหม่ๆ มาทดลองใช้ ประกอบกับการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาลโดยยึดผู้ป่วยเป็นศูนย์กลาง ทำให้ทุกสาขาวิชาชีพทางสุขภาพต่างตื่นตัว เพื่อพัฒนางานของตนให้มีคุณภาพการดูแลผู้ป่วยดียิ่งขึ้น หอผู้ป่วยเป็นหน่วยงานซึ่งให้บริการผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการพัฒนาดังกล่าว สิ่งเหล่านี้ทำให้พยาบาลต้องปฏิบัติกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากการพยาบาล นอกจากนี้พยาบาลส่วนหนึ่งต้องทำงานพิเศษเพื่อให้มีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายและค่าครองชีพที่สูงขึ้น บางรายต้องแสดงบทบาทเป็นทั้งมารดาและแม่บ้าน ต้องดูแลบิดา มารดาที่ป่วยชรา บางรายต้องการเวลาส่วนตัวเพื่อพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง ปัจจัยดังกล่าว ทำให้พยาบาลไม่มีเวลาในการอ่านงานวิจัยและพัฒนาแนวปฏิบัติการพยาบาล

2.3 อุปสรรคด้านพยาบาลผู้นำผลการวิจัยไปใช้ จากการศึกษาพบว่า ไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย เป็นอุปสรรคในอันดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 59.7 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของเรณู อาจสาลีและคณะ (2547) ทองศรี อิ่มรส (2546) ศิริอร สินธุและเรณู พุกบุญมี (2541) แครอลและคณะ (Carroll et al., 2000) เคเจอร์โม และคณะ (Kajermo et. al., 2000) เรทซัส (Retsas, 2000) ซึ่งระบุว่าอุปสรรคข้อนี้เป็นหนึ่งใน 10 อันดับแรกเช่นกัน ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การนำผลงานวิจัยมาใช้โดยเฉพาะในกรณีที่นำความรู้จากผลงานวิจัยมาปฏิบัติงานโดยตรง และ/หรือการประยุกต์ใช้ผลงานวิจัยโดยเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติการพยาบาลขึ้นใหม่ จำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยและสถิติที่ใช้ ตลอดจนกระบวนการนำผลงานวิจัยมาใช้ ซึ่งประกอบด้วยการระบุและการวิเคราะห์ปัญหา การสืบค้นงานวิจัย การอ่าน ประเมินคุณภาพงานวิจัย วิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัย สกัดความรู้ที่ได้จากงานวิจัยเพื่อนำมาใช้ สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องมีผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ชี้แนะ จึงจะสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เรณู อาจสาลีและคณะ, 2547) ซึ่งคาเจอร์โม และคณะ (Kajermo et. al., 2000) กล่าวว่า การพบปะกับนักวิจัยได้โดยง่าย ตลอดจนมีโอกาสพูดคุยเกี่ยวกับงานวิจัย เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยลดอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ อีกทั้งยังเป็นการสร้างวัฒนธรรมการวิจัยอย่างเป็นมิตร ในขณะที่โคชและชีดเตอร์ (Closs & Cheater, 1994 อ้างใน Kajermo et. al., 2000) กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นที่จะส่งเสริมการปฏิบัติการพยาบาลโดยใช้ฐานการวิจัย (research - based

nursing care) จากอุปสรรคข้อนี้สะท้อนให้เห็นว่า ขาดความร่วมมือหรือมีความร่วมมือไม่เพียงพอระหว่างพยาบาลนักปฏิบัติการพยาบาลและพยาบาลนักวิชาการ

2.4 อุปสรรคด้านงานวิจัย จากการศึกษาพบว่า การลงพิมพ์เผยแพร่รายงานการวิจัยยังไม่แพร่หลายและทันต่อเหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 59.7 เป็นอุปสรรคในอันดับที่ 4 เท่ากันกับอุปสรรคเรื่องไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ทองศรี อิ่มรส (2546) ทั้งนี้อธิบายว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่างานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคในการอ่าน ดังนั้นจึงนิยมอ่านงานวิจัยที่เป็นภาษาไทยมากกว่า ซึ่งวารสารทางการพยาบาลในประเทศไทยยังมีจำนวนน้อย และวารสารแต่ละชนิดกำหนดออกเผยแพร่ประมาณปีละ 2 - 4 ฉบับ ทำให้งานวิจัยแต่ละเรื่องต้องใช้เวลารอตีพิมพ์นาน ส่งผลให้งานวิจัยไม่ทันต่อเหตุการณ์ นอกจากนี้ตามหอผู้ป่วย/หน่วยงานต่างๆส่วนใหญ่ไม่ได้รับวารสารทางการพยาบาล ทำให้พยาบาลส่วนใหญ่รู้สึกว่า รายงานการวิจัยยังไม่แพร่หลายไปไม่ถึงผู้ปฏิบัติงาน

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

1. ด้านการสื่อสารผลงานวิจัย

- ส่งเสริมศักยภาพของบุคลากรให้สามารถอ่านงานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยจัดการอบรมฝึกทักษะเรื่อง การอ่านงานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงจัดกิจกรรม Journal club และ Content conference ตลอดจนส่งเสริมศักยภาพด้านการสืบค้นงานวิจัย และสมัครเป็นสมาชิกเครือข่ายสื่อสารอินเตอร์เน็ตของสำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

- ควรปรับปรุงห้องสมุดของฝ่ายการพยาบาลฯ ให้เป็นแหล่งรวบรวมงานวิจัยทางการพยาบาล โดยมีเวลาการให้บริการที่สอดคล้องและเอื้ออำนวยความสะดวกให้พยาบาลที่ต้องปฏิบัติงานหมุนเวียนในเวรเช้า บ่ายและดึกสามารถใช้บริการได้ รวมทั้งมีคอมพิวเตอร์ที่สามารถสืบค้นข้อมูล/งานวิจัยได้ นอกจากนี้ผู้บริหารควรดำเนินการติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์และเชื่อมต่อระบบอินทราเน็ตและอินเตอร์เน็ตให้ครบทุกหอผู้ป่วย/หน่วยงาน ซึ่งจะช่วยให้พยาบาลสามารถสืบค้นงานวิจัยได้ตลอดเวลาทุกแห่งในโรงพยาบาล

- ผู้วิจัยควรนำเสนอข้อมูลและรายงานผลการวิจัยอย่างเป็นมิตร (Friendly) ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย รวมทั้งเสนอแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ได้จริง

2. ด้านองค์กรที่จะนำผลงานวิจัยมาใช้

- ผู้บริหารทางการพยาบาลต้องเสริมสร้างพลังอำนาจ (Empower) ให้พยาบาลผู้ใต้บังคับบัญชารู้สึกว่ามีเอกสิทธิ์ทางวิชาชีพ (Autonomy) และเปิดโอกาสให้สามารถปฏิบัติการพยาบาลอิสระที่นำไปสู่ความหลากหลายของผลลัพธ์ทางการพยาบาล

- ผู้บริหารควรประกาศนโยบายส่งเสริมการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลให้ชัดเจน มีการวางแผนในการสร้างแนวปฏิบัติการพยาบาลจากการใช้ผลงานวิจัย โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ป่วยที่ถูกกำหนดให้เป็นกลุ่ม Excellence ของโรงพยาบาล หรือกำหนดนโยบายให้มาตรฐานการพยาบาลและวิธีปฏิบัติการพยาบาลพัฒนามาจากการนำผลงานวิจัยมาใช้ กำหนดกลไกในการดำเนินงานโดยจัดทำการอบรมเรื่องการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล จัดสรรทรัพยากรเพื่อการ

สนับสนุนทั้งที่ปรึกษา เวลา งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ในการอบรม การสร้างและนำแนวปฏิบัติการพยาบาลไปทดลองใช้ ตลอดจนอาจสร้างแรงจูงใจ เช่น ให้เงินรางวัล หรือเป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลการปฏิบัติงาน

- พัฒนาศักยภาพของพยาบาลด้านการวิจัย โดยการส่งเสริมให้พยาบาลที่สนใจและมีความพร้อมได้รับการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะเกี่ยวกับการทำวิจัยและการใช้ผลงานวิจัย พร้อมทั้งกำหนดศักยภาพของพยาบาลด้านการวิจัยและการใช้ผลงานวิจัยเป็นตัวชี้วัดหนึ่งในการประเมินผลที่สำคัญของพยาบาล (Essential Outcome Performance Indicator) (Retsas, 2000)

- สร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยส่งเสริมให้พยาบาลผู้ปฏิบัติงานมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย เช่น จัดกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติ (Community of Practice: CoP) ด้านการวิจัย นอกจากนี้อาจจัดกิจกรรม Journal club และ research grand round ในกลุ่มที่มีปัญหาเหมือนกัน

- ส่งเสริมให้พยาบาลปฏิบัติการขั้นสูง (APN) พยาบาลผู้ชำนาญการ/เชี่ยวชาญหรือพยาบาลที่ผ่านการอบรมหลักสูตรการนำผลงานวิจัยมาใช้ ทำหน้าที่ถ่ายโอน (Transfer) ความรู้จากงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติการพยาบาล

- ส่งเสริมให้มีการทำงานในลักษณะทีมสหสาขา เพื่อพัฒนาการดูแลผู้ป่วยซึ่งจะช่วยให้เกิดการยอมรับในการนำผลการวิจัยมาใช้มากยิ่งขึ้น

3. ด้านพยาบาลผู้ใช้ผลงานวิจัย

- พยาบาลต้องเข้าใจและมีความมุ่งมั่นที่จะแสดงบทบาทอิสระ พร้อมทั้งพิสูจน์ให้บุคคลอื่นทราบว่า คุณภาพการดูแลผู้ป่วยที่ดีขึ้นเกิดจากการปฏิบัติและผลลัพธ์ทางการพยาบาล

- พยาบาลควรพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมในการนำผลงานวิจัยมาใช้ และหาโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัยและการนำผลงานวิจัยมาใช้ เช่น ฟังประชุมวิชาการที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมกิจกรรม CoP วิจัย หรือ Journal club เป็นต้น

4. ด้านงานวิจัย

- หากฝ่ายการพยาบาลฯ หรือชมรมพยาบาลเฉพาะทางสาขาต่างๆ ที่มีศักยภาพและความพร้อมควรจัดทำวารสารพยาบาลหรือจดหมายข่าวที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นช่องทางในการเผยแพร่งานวิจัยเพิ่มขึ้น

- สนับสนุนให้พยาบาลทำวิจัยทางคลินิกมากขึ้นและเผยแพร่ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ได้ เช่น ลงวารสาร ส่งบทคัดย่อของงานวิจัย/เผยแพร่ผลการวิจัยไปยังหอผู้ป่วย/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- สนับสนุนให้แต่ละหอผู้ป่วย/หน่วยงานสมัครเป็นสมาชิกวารสารทางการพยาบาลเฉพาะทางที่หอผู้ป่วย/หน่วยงานนั้นๆ จำเป็นต้องใช้และควรแสดงความคิดเห็นให้ห้องสมุดทราบถึงความต้องการหนังสือหรือวารสารใดๆ เพิ่มเติม

- ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยได้รวดเร็วขึ้น เช่น หน่วยสารสนเทศทางการพยาบาล สำนักหอสมุดศิริราชเพื่อจัดทำฐานข้อมูลและเผยแพร่ผลงานวิจัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. สำหรับโรงพยาบาลอื่นๆ ควรศึกษาการนำผลงานวิจัยมาใช้และอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ในแต่ละสถาบัน

2. สำหรับฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ควรศึกษาซ้ำถึงอุปสรรคของการนำผลงานวิจัยมาใช้ภายหลังที่ได้ส่งเสริมให้บุคลากรนำผลงานวิจัยมาใช้ พร้อมทั้งขจัดอุปสรรคต่างๆ แล้ว และในการจัดทำโครงการอบรมเรื่องการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ควรประเมินผลโครงการ และติดตามผลทั้งในระยะสั้นและยาว

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้เกิดขึ้น ด้วยความกรุณาจาก รศ.ดร.อรพรรณ โตสิงห์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเป็นที่ปรึกษาและเป็นกำลังสำคัญ ในการผลักดันให้มีการนำผลงานวิจัยมาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ของฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช

บรรณานุกรม

ดรุณี รุจกรกานต์. (2546). *พลังของการวิจัยสู่การพัฒนาสุขภาพที่ยั่งยืน*. ใน หนังสือการประชุม พยาบาลแห่งชาติ ครั้งที่12 เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงเจริญพระชนมายุครบ 80 พรรษา เรื่อง การพยาบาล: บทบาทภารกิจสู่ความสำเร็จในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (หน้า 198–204).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัท พี.วาทิน พรินติ้ง จำกัด.

โต้สิงคโปร์มองปฏิรูปศึกษาไทยมั่ว. (2543,18 ตุลาคม). *หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ,16.*

ทองศรี อิ่มรส. (2546). อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก. *วารสารกองการพยาบาล,30*(1), 14 - 24.

ประคอง กรรณสูต. (2528). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (ฉบับปรับปรุงแก้ไข)*. กรุงเทพฯ: บริษัท ศูนย์หนังสือ ดร.ศรีสง่า จำกัด.

ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช. (2550). *สรุปผลการดำเนินงานของฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาล ศิริราช ปี 2549 – 2550*. กรุงเทพฯ: ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช.

ฟองคำ ติลกสกุลชัย ยาใจ สิทธิมงคล รุจาภู่ไพบูลย์ ยุพาพิน ศิรโพธิ์งาม และ สุรางค์ ศิโรโรตม์สกุล. (2545). ฐานข้อมูลงานวิจัยทางการพยาบาลในประเทศไทย ระหว่าง พ.ศ. 2531–2542. [Electronic version] from http://www.ns.mahidol.ac.th

ฟองคำ ติลกสกุลชัย พรทิพย์ อาปณกะพันธ์ และ ดรุณี กาญจนคุณกร.(2539). การสำรวจการใช้ผลงานวิจัยในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลในโรงพยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. *วารสารพยาบาลศาสตร์,18*(3), 44 - 54.

เรณู อาจสาลี อรพรรณ โตสิงห์ และพิกุลทิพย์ หงษ์เหิร. (2547). การสำรวจการใช้ผลการวิจัยและอุปสรรคของพยาบาลปริศัลยกรรมต่อการนำผลการวิจัยไปใช้. *วารสารสภาการพยาบาล,19*(1), *27 - 37.*

วิภาดา คุณาวิกติกุล และสุมิตรา เวพุวนารักษ์. (1996).การนำผลการวิจัยทางการพยาบาลไปใช้. *Nursing Newsletter, 23*(3),10 -11.

ศิริอร สินธุ. (2544). การพัฒนาการพยาบาลโดยใช้ผลงานวิจัย.*วารสารการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์, 1*(1), 6 - 13.

ศิริอร สินธุ และ เรณู พุกบุญมี. (2541).การรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยต่อการนำผลงานวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ.กรุงเทพฯ: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สถิติบุคลากรฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ณ 1 กุมภาพันธ์ 2548 (2548). งานธุรการ ฝ่ายการพยาบาล โรง-พยาบาลศิริราช. (เอกสารอัดสำเนา)

อรพรรณ โตสิงห์. (2547). *การใช้ผลการวิจัยทางการพยาบาล: แนวคิดและกระบวน-การ.* ใน หนังสือการประชุมวิชาการของฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ประจำปี 2547 เรื่อง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้สู่ความเป็นเลิศ. กรุงเทพฯ: โรง-พิมพ์ พี เอ ลิฟวิ่ง.

Carroll,D.L., Greenwood,R., Lynch,K.E., Sullivan, J.K., Ready,C.H. & Fitzmaur, J.B. (1997). Barriers and Facilitators to the Utilization of Nursing Research. *Clinical Nurse Specialist, 11*(5), 207-216.

Funk, S.G., Champagne,M.T., Wiese,R.A. & Tornquist,E.M. (1991a). BARRIERS: The Barriers to Research Utilization Scale. *Applied Nursing Research, 4*, 39-45.

Funk,S.G., Champagne,M.T., Wiese,R.A. & Tornquist,E.M. (1991b). Barriers to Using Research Findings in Practice : The Clinician' s Perspective. *Applied Nursing Research.4* (2), 90 - 95.

Kajermo,K.N., NordstrÖm,G., Krusebrant.Å. & BjÖrvell, H. (2000). *Journal of Advanced Nursing,31*(1), 99 -109.

McCleary, L. & Brown,G.T. (2003). Barriers to Paediatric Nurses' Research Utilization. *Journal of Advanced Nursing, 42*(4), 364 – 372 .

Parahoo,K. (2000). Barriers to, and Facilitators of, Research Utilization among nurses in Northern Ireland. *Journal of Advanced Nursing*,*31*(1), 89 – 98 .

Retsas,A. (2000). Barriers to using research evidence in nursing practice. *Journal of Advanced Nursing, 31*(2), 599 – 606.